

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע

ט' - י"ג אב

ה'תשפ"ה

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>לא רק בגלל שנאת חנם נחרב הבית</u>	א
<u>6</u>	<u>סיום אלף שנות קונספציה</u>	ב
<u>9</u>	<u>במלחמה הזו אנחנו ננצח</u>	ג
<u>12</u>	<u>אמנות, אך בלי תמימות</u>	ד
<u>15</u>	<u>מחרדת חורבן לתודעת כאבי גדילה ובנין</u>	ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

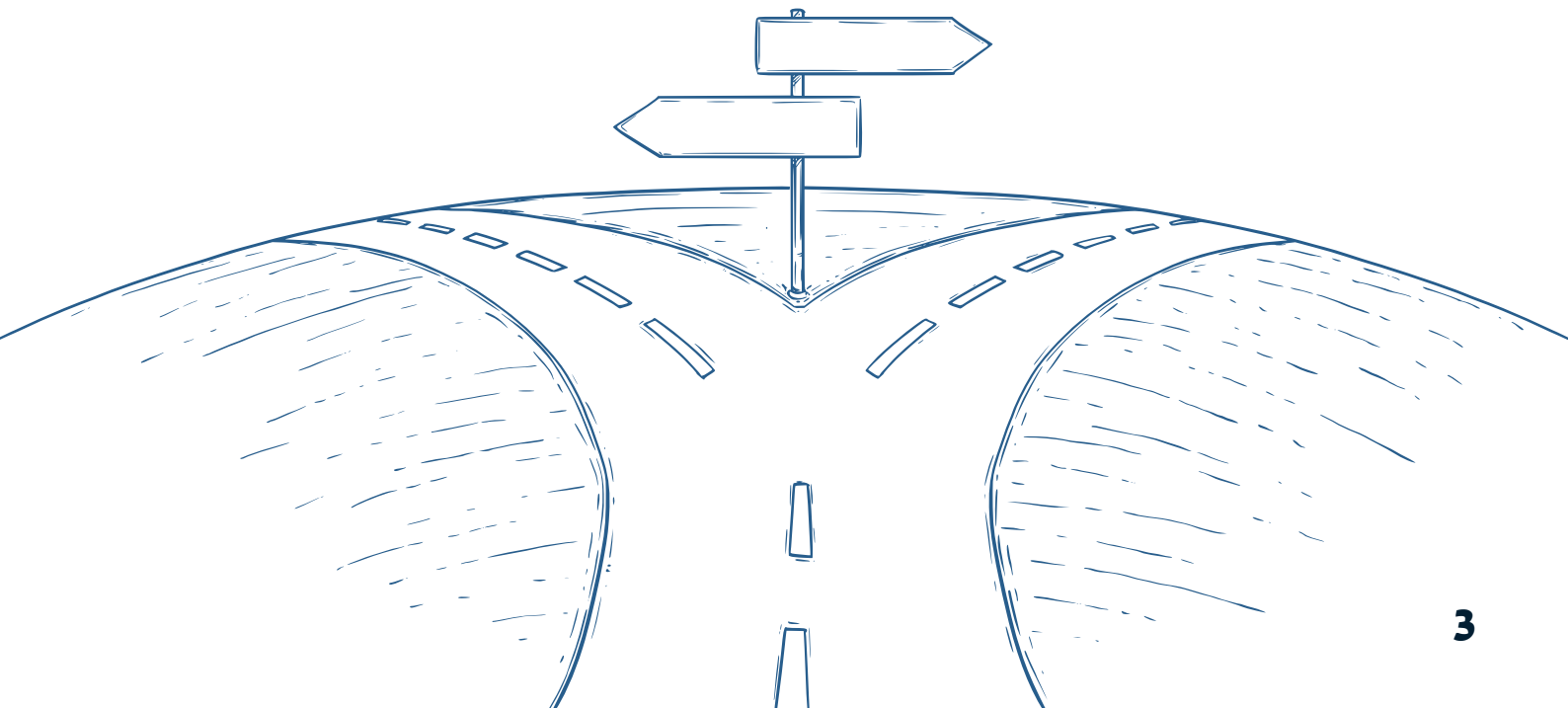
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

לא רק בגלל שנאת חינוס נחרב הבית

אודי בן חמו

רשימה לא קצרה של טעמים מצוינים במקורות כסיבות לחורבן הבית.
מה הסיבה לכך שאנו מתמקדים באחת מהן בלבד?

מדוע רבים מתוכנו כלל לא מכירים את שלל הסיבות לכך? שלא לדבר על ילדינו ותלמידינו

“לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחיללו בה את השבת;
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביטלו בה קריאת שמע שחרית וערבית;
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביטלו בה תינוקות של בית רבן;
לא חרבה ירושלים אלא מפני שלא היה להם בושת פנים זה מזה;
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שהושוו קטן וגדול;
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שלא הוכיחו זה את זה;
לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה;
לא חרבה ירושלים אלא על שהעמידו דיניהם על דין תורה ולא עבדו לפנים משורת הדין”.

מדוע רבים מתוכנו כלל לא מכירים את שלל הסיבות לכך? שלא לדבר על ילדינו ותלמידינו.

מדוע 'זכתה' באופן בלעדי 'שנאת החינוס' להיות הסיבה בה מתמקדים במקום מכלול הסיבות?
האם התופעה נובעת מבירור עמוק? או שמא גם פה טמונות סיבות עומק נוספות?
נציין בקצרה מספר נקודות היכולות לשמש חומר למחשבה.
את התשובות ראוי שכל אחד ייתן לעצמו.

א. האם ייתכן שהסיבה להתמקדות בשנאת חינוס בלבד נובעת מרפיון חברתי ושכלי דווקא, ולא מאומץ לב ואמון בעם ישראל? כשישנו אמון לא חוששים לפתוח פצעים כואבים באומץ.

ב. האם ייתכן שהסיבה להתמקדות בשנאת חינוס בלבד נובעת מהפשטות לכאורה בה ניתן לתקן את הכשל? כלומר, הרבה יותר פשוט לשלוח סמיילי מתוק ולבבות ורודים במקום לעסוק בבירור נוקב של נושאי מהות.

ג. האם ייתכן שהסיבה להתמקדות בשנאת חינוס בלבד נובעת גם מחנופה? הרי אם כל חלקי העם חשובים ויקרים, מדוע לא לעסוק באהבה ואחוה עם כל חלקי העם?

ד. סניגוריה ואהבת ישראל הן מקצועות רציניים המחייבים העמקה, לא רק עבודת רגש זולה המדגישה נימוסין והליכות שטחיים.
האם אנו מודעים לכך? האם למדנו ולימדנו על כך?

”
**מדוע אנו בטוחים
שישנה שנאה כזו
ולא דווקא ריבוי
עצום של חסד
ואהבת איש
לרעהו?**

ה. האם לא ראוי לעסוק גם בסיבות העומק המחוללות שנאה?
בדמויות כאלה ואחרות שכולנו מכירים שלא מפספסים שום הזדמנות להוסיף שמן למדורה?

ו. האם קבלת כללי המשחק של כל חלקי החברה של עיסוק בשנאת חינם כסיבה היסודית
לחורבן הינה סימטרית? האם כל צד מקבל על עצמו את אותן הגבלות ואילוצים במרחב
הציבורי?

ז. ובכלל, מדוע אנו בטוחים שישנה שנאה כזו ולא דווקא ריבוי עצום של חסד ואהבת איש
לרעהו?
למי יש אינטרס לפמפם זאת שוב ושוב?

אפשר לשאול שאלות נוספות בכיוון הזה, אבל ניכר שהמסר המרכזי מובן.

בבניין ירושלים התודעתי והפיסי ננוחם.

סיום אלף שנות קונספציה

איתי אסמן

בעסקת שליט שוחרר כידוע יחיא סינוואר, ההוגה של טבח שמחת תורה, וניכר שמדינת ישראל מתקשה מאוד להתמודד עם המציאות המדממת הזו. מי ייתן על כך את הדין? מי יידרש לשלם את חובו לחברה על המלצות הדמים הללו?

א. "מלחמה היא עניין רציני מדי מכדי שתושאר לאנשי צבא", כך אמר ז'ורז' קלמנסו, ראש ממשלת צרפת לשעבר.

השבוע פורסם סרטון בו בכירי מערכת הביטחון לשעבר טוענים שיש להם ביחד יותר מאלף שנים של ניסיון ביטחוני ומדיני. לשיטתם, המלחמה הנוכחית הפכה להיות מלחמה לא צודקת הגורמת למדינת ישראל לאבד את ביטחונה, וזהותה(!). לטענתם, ממשלת ישראל מייצגת מיעוט המקדם מדיניות קיצונית ומוליכה את העם שולל. בסוף הסרטון הם קוראים כמובן לסיים את המלחמה לאור דאגתם הכנה לביטחונה וזהותה של המדינה.

ב. אזרח המעורה בחיי האומה בעל זיכרון שלא טושטש, יודע שחלק מהבכירים החתומים על הסרטון הזה תמכו בגירוש מגוש קטיף. חלקם חתומים על העצומה המצמררת "קצינים בכירים במיל' ואנשי מערכת הביטחון מכל קצוות הקשת הפוליטית קובעים "ההתנתקות מעזה טובה לביטחון".

לאחר מכן נכתב שהיא תורמת לחיזוקה של המדינה וחיונית לביטחון ישראל, "ההתנתקות יזומה היא צעד של עוצמה".

איך ניתן לערער על הפסיקה החד משמעית שלהם? הם הרי המומחים הכי גדולים. דרגותיהם מעידות על כך לכאורה. היום כולם יודעים שהבריחה מעזה וגירוש יהודי גוש קטיף גרמו לחמאס להתעצם ברצועת עזה. ובמשך שנים, אותם בכירים אמרו "נדע להתמודד". דמיינו כמה דם נשפך עקב חוסר האחריות הזו.

ג. האם למשוך בכוח את הספינה הלאומית אל התהום, לא רק בהבעת עמדה, תהיה הזויה ככל שתהיה, אלא במעשים של ממש, מבלי לקחת אחריות על כך זהו לא מעשה נפשע?

לאחר 'עסקת גלעד שליט', משל מדובר ביחסי תן וקח סימטריים, במחיר הבלתי נתפס של 1027 מחבלים ששוחררו, תיאר היועץ האסטרטגי רונן צור שטען שלולא הלחץ של התקשורת וכלל הארגונים, גלעד שליט היה נשאר בשבי.

באיזה כלים השתמשה התקשורת? היא השתמשה בין היתר בהטיה הפסיכולוגית הנקראת 'הטיית הסמכות' על פיה אנשים נוטים יותר לומר "כן" לכאלה הנתפסים כברי סמכא, בעלי ידע, ניסיון או מומחיות רבים יותר. במילים אחרות, הדרגות משתיקות את המוח.

כך הועצמו דעותיהם של בכירי מערכת הביטחון שטענו ביוהרה שניתן לשחרר מחבלים תמורת גלעד שליט, והמערכת "תדע להתמודד".

בעסקת שליט שוחרר כידוע יחיא סינוואר, ההוגה של טבח שמחת תורה, וניכר שמדינת ישראל מתקשה מאוד להתמודד עם המציאות המדממת הזו. מי ייתן על כך את הדין? מי יידרש לשלם את חובו לחברה על המלצות הדמים הללו?

כדי לחקור את הקונספציה, תצטרך ועדת החקירה שתקום לחזור אחורה, לא אל השנה שקדמה לטבח, אלא לפחות 30 שנה אחורה, לפחות להסכמי אוסלו

ד. 'פשע' בהגדרה המילונית הוא: "גְרִימַת גֶּזֶק מִתּוֹךְ בְּשָׁלוֹנוֹת אוּ כְּנֻת זָדוֹן". האם אין פה רשלנות זועקת לשמיים? האם הסלחנות החברתית שלנו לתוצאות מעשיהם של בכירי מערכת הביטחון לא ראויה לביקורת ולתיקון?

המונח 'פשע' מבהיל אתכם, נכון? למה? בגלל הסינוור מהדרגות? כי הם מסרו את נפשם במשך שנים? לא משנה מדוע, הגיע הזמן להתבגר. מסירות נפשם של הגנרלים תילקח בחשבון לעד. זכויותיהם לא יימחקו. אבל לצד זאת יש לדון את החלטותיהם ללא משוא פנים.

הם דחפו למצב שהגענו אליו כעת. לא רק שהם לא "ידעו להתמודד", הם נכשלו באופן מופקר. הם מעולם לא לקחו אחריות על מעשיהם אלא המשיכו ללהג בביטחון באולפנים ולקדם ניירות עמדה ביטחוניים דרך מכוני מחקר שתוצאות המלצותיהם לעולם לא הוכחו. בחברה עסקית, כל האחראיים לכך היו מפוטרים מזמן.

מי שיקשיב כעת לאנשים האלו ויקבל את דבריהם, צריך להיות חסר דעת מוחלט בעל זיכרון קצר מאוד. כדי לחקור את הקונספציה, תצטרך ועדת החקירה שתקום לחזור אחורה, לא אל השנה שקדמה לטבח, אלא לפחות 30 שנה אחורה, לפחות להסכמי אוסלו.

חברה מתוקנת היתה תובעת ציבורית מהאנשים בסרטון לשבת מבוששים בביתם על כל הדם שנשפך בשם הקונספציות שלהם. אך במקום זאת הם ממשיכים לזרות חול בעיני הציבור בטענה שמערכת הביטחון "נדע להתמודד", תחת חסות גלי צה"ל, התחנה הצבאית מתקציב מערכת הביטחון.

הם יודעים שגם אם יהיה טבח נוסף, ימשיכו להזמין אותם לראיונות ולאולפנים, בהם יאשימו את הדרג המדיני שהטבח התרחש במשמרת שלו.

ידיהם כמובן יהיו נקיות, והתקשורת לעולם לא תעמת אותם עם הלחץ העצום שהם הפעילו דרך התקשורת ודרך ממשלות זרות על הממשלה.

לא לחינם החמאס מהדהד את המסרים שלהם עם תמונותיהם. בעבר לחמו באויב וכעת מקדמים את מדיניותו. כמה מצמרר.

”
**מדובר
באנשים
שבמשך
שנים התוו
מדיניות
באמצעות
קשר גורדי
של
צבא-אקד
מיה-תקשו
רת-משפט.
הגורמים
האלו
מעולם לא
לקחו
אחריות על
העצומות
המופקרות
שלהם**

ה. 'כוונותיהם הטובות' של הגנרלים כלל אינן רלוונטיות. בוחנים על פי תוצאות, לא על פי כוונות מופשטות, במיוחד בסוגיות ציבוריות. האנשים האלו גרמו בעבר עם הקונספציות שלהם לשפיכת דמים, וגם אז הם סיפרו לעצמם שהם פועלים לטובת המדינה. מדובר בדיני נפשות של האומה כולה ואי אפשר להמשיך עם הדמיונות וההזיות האלו. אלף שנות הניסיון בהן הם מתפארים מעידות על אלף שנות קונספציה מלאה דמים. ההיסטוריה כבר שפטה את האנשים האלו וכל הציטוטים שלהם נמצאים בארכיונים ברשת.

אל תברחו לפינה עקב המאמר החריף, ראוי להתמודד עם המציאות הקשה. התקשורת עוד לא שפטה אותם כי יש לה אג'נדה לשרת, הם רוצים לסיים את המלחמה כדי להפיל את הממשלה, ולכן הם מהדהדים את מכתבי האומנים ומכתבי ראשי האקדמיה וכל הפנסיונרים המאבדים את השליטה שלהם במוקדי הכוח.

מדובר באנשים שבמשך שנים התוו מדיניות באמצעות קשר גורדי של צבא-אקדמיה-תקשורת-משפט. הגורמים האלו מעולם לא לקחו אחריות על העצומות המופקרות שלהם. הם תמיד האשימו את הממשלה שתיקח אחריות על מדיניות שהם הובילו אליה. הגיע הזמן לסיים את האירוע הזה. להפסיק להקשיב להמלצות של אנשים שפשעו ולא לקחו אחריות, להפסיק להקשיב לגורמים שאינם נבחרים ולא מייצגים את ערכי העם. חברה מתוקנת היתה בזה להם, המציאות המדממת בזה להם.

ו. ראש השב"כ לשעבר עמי איילון אמר את משפט המפתח בסרטון. המאבק שלהם הוא לא על ביטחונה של מדינת ישראל אלא על זהותה. הם הם המיעוט ששלט במדיניות, מיעוט בעל תודעת רוב. ועכשיו זה נגמר, קשר הגורדי נפרם.

הציבור חכם, יש רשתות חברתיות שעוקפות את התקשורת, יש סטודנטים בעלי אומץ ושכל ישר יותר מהמרצים שלהם. הצבא מחליף בהדרגה את אלופי הקונספציה וגם מערכת המשפט תלך ותשתנה אט אט. אנחנו נמצאים בחבלי לידה מורכבים, מהם יצמחו דברים טובים, ראוי לתת אמון בעם ישראל ובנבחרי, להאמין בסגולת ישראל הנמצאת בלב ההמון ובהשגחה האלוקית המקדמת את מדינת ישראל למקום טוב יותר, עם יותר זהות יהודית ומסורת ישראל ופחות דיקטטורה של מיעוט. עוד נכונו לנו עלילות בע"ה.

במלחמה הזו אנחנו ננצח

קובי סמרנו

כל טרמפיסט עם מיקרופון ביד מרשה לעצמו לדבר בתקשורת בשם ה'מוסר' ולמעשה להפוך לכלי תעמולה של חמאס. כן, כאן, במדינת ישראל. הם בוחרים לשדר מסרים פרו-פלסטיניים ישירות למקבלי ההחלטות בעיצומה של מלחמה עקובה מדם.

מילא היו טוענים טענה, מוכיחים את היתכנותה ומקיימים דיון, ניחא. אבל הדיבור מלא הרהב בשם ה'מוסר', כשהמציאות מוכיחה הפוך שוב ושוב – אין לך דבר אנטי מוסרי מזה.

מאז השביעי באוקטובר, חמאס לא מפסיק להתעלל בחטופינו. מציג אותם בסרטוני תעמולה, מפעיל לוחמה פסיכולוגית אכזרית על משפחותיהם, מתמרן את דעת הקהל הישראלית. ואיכשהו דווקא אצלנו, בהיעדרתפיסה מוסרית יציבה – יש מי שכבר שוכחים את הזוועה וחוזרים לסורם.

התקשורת היא רק חלון הראווה של עולם רעיוני שלם המוזן מהיכלי האקדמיה ומכוני המחקר. אותם 'שופרות', שהיו בהלם מוחלט אחרי הטבח, חזרו לבמה – ועכשיו הם שוב 'מבינים את האחר', שוב מטיפים לכניעה במסווה של חמלה מוסרית, המגלמת בפועל אכזריות כלפי הדורות הבאים.

'חמלה' כזו היא אובדן עמוד שדרה.

יש לי הרבה ביקורת על הממשלה הזו, אבל במלחמה אני בצד שלה. בטח לא בצד של האויב.

כי במלחמה הזו אין מקום לנייטרליות. אין 'שני צדדים'. יש רוצחים אכזריים ויש אותנו. ומי שלא מבין את ההבדל, מסכן את קיומנו.

אני מבקש להזכיר את מילותיה הצלולות של גאולה כהן ז"ל, שהתראיינה בזמנו ואמרה:

"אילו צחי שלי היה נופל בשבי, הייתי דורשת מהממשלה לשלם כל מחיר כדי לשחרר אותו. אבל לכם, שרי הממשלה, אסור היה להקשיב לי".

כהן הזכירה גם את אימו של יוסי גרוף, חייל שנחטף בלבנון הראשונה הרבה לפני גלעד שליט, איך כל המדינה נשבתה עם הבן, איך ממשלות לחוצות על ידי יועצים אסטרטגיים ו'לשעברים' שחררו 1,500 מחבלים תמורת בודדים, ואיך זה עלה לנו בדם, בטרור, בהרתעה שהתפוררה.

צריך לומר את האמת בפנים:

כל הפוגה 'הומניטרית' שניתנת לחמאס היא הפוגה להתחמשות. כל עסקת חטופים עם המחבלים האלה רק דוחה את הקרב ומזמינה את החטיפה הבאה.

מילא היו טוענים טענה, מוכיחים את היתכנותה ומקיימים דיון, ניחא. אבל הדיבור מלא הרהב בשם ה'מוסר', כשהמציאות מוכיחה הפוך שוב ושוב – אין לך דבר אנטי מוסרי מזה

”
**תנו פקודה לצה"ל
לנצח. ואם יש מי
שהפקודה לא נוחה
לו, שיניח בנימוס את
דרגותיו ויאפשר
לבהירים-מוסרית
ממנו לבצע**

הפוגות כאלה כבר עלו לנו בדם.
טובי לוחמינו נפלו בהן.

היום יש בעזה עוד כ-22 חטופים בחיים.
אני רוצה את כולם בחיים.
וגם את הגופות. את כל החללים.
הבן שלי היה חטוף. 627 ימים. מי כמוני יודע מה המשפחות עוברות.

אבל דווקא בגלל זה אני אומר: אסור להיכנע.
הגיע הזמן להשמיד את הארגון הזה. לא 'לצמצם', לא 'להרחיק', לא 'להרתיע'. להשמיד. אחת
ולתמיד.
ואם ה'שופרות' יצאו מהמחילות - שיחזרו במחילה מכבודם לשתוק.

**תנו פקודה לצה"ל לנצח. ואם יש מי שהפקודה לא נוחה לו, שיניח בנימוס את דרגותיו ויאפשר
לבהירים-מוסרית ממנו לבצע.**
תנו לעם הזה לנשום בלי חמאס.
כי אחרי 7.10 ברור לכולנו: זה או אנחנו או הם.

אין שם חפים מפשע.
מי שחי בתוך חמאס, בונה את מנהרותיו, שומר על חטופינו, ומשמש מגן אנושי לחמאס - הוא
חלק מהמערכת.
ומי שמגן עליו הוא משת"פ.

אל תתבלבלו:
רק בלחץ, רק בעוצמה, רק בלי פשרות נחזיר את ילדינו.
נחזיר את הריבונות שלנו.
נחזיר את עצמנו.

במלחמה הזו אנחנו ננצח.
לא מפני שאין ברירה,
אלא מפני שזו חובתנו!

לצערי, אני לא אומר את זה מהיום.
את הדברים האלה אמרתי גם בשמונה באוקטובר, גם ב-23, גם ב-24 וגם
ב-25, ואומר זאת כל עוד ארגון הטרור הנאצי הזה קיים.

את הדברים הפשוטים הללו אמר גם שמעון פרס בצידודו במבצע אנטבה
(בספרו 'אין מקום לחלומות קטנים'):

"הבנתי שניסיון הצלה נועז ובלתי סביר כזה מהווה סכנה חמורה לנוסעים.
אבל נחישותי למצוא חלופה לא נולדה מתוך היעדר דאגה לשלומם. נהפוך
הוא, היא נבעה מדאגה לחייהם וביטחונם של הנוסעים בעתיד.
הסכנה הגדולה מכל הייתה, שארגוני הטרור יגיעו למסקנה שהטרור עובד.
מטוס אחד שנחטף באתונה עלול להפוך לעשרות, והקורבנות יימנו
באלפים ולא במאות".

הכותב: קובי סמרנו, אבא של יונתן שנחטף לעזה והוחזר לקבורה אחרי
627 ימים במבצע הירואי.

”
נחישותי
למצוא
חלופה לא
נולדה מתוך
היעדר
דאגה
לשלומם.
נהפוך הוא,
היא נבעה
מדאגה
לחייהם
וביטחונם
של
הנוסעים
בעתיד

אמנות, אך בלי תמימות

אריאל אוסטרבך

"מהו אמן, לדעתכם? רפה שכל שיש לו עיניים בלבד אם הוא צייר, או אוזניים בלבד אם הוא מוזיקאי...? להיפך, הוא גם ישות פוליטית... **הציור לא הומצא כדי לקשט בתים. זהו כלי מלחמה, שנועד למטרות התקפה והגנה נגד האויב**".

כך טען פיקאסו, שהיה קומוניסט, ובכך סימן לנו כיצד עלינו לתפוס את פעולת האמן באופן בוגר.

כיצד משפיעה האמנות על תפיסות העולם ועל הפוליטיקה והמדיניות בישראל?

ראשית, לאמנים ולאמנות יש כוח רב לכל הפחות לתאר את המציאות. **אך גם הרבה מעבר לכך - לעצב אותה**. דור דור ואתגריו, משבריו ויוצריו.

א. פרסים

פרסים מספקים יוקרה ופרנסה לאמן הזוכה בהם. כאשר יצירות רבות הזוכות בפרסים מבטאות אנטי לאומיות, אנטי יהדות ואנטי ציונות, השדר העובר לעוסקים במלאכה ברור: מעוניין בקידום? אתה יודע מה עליך ליצור.

וכך, האמן שמהדהד מסרים כאלו מקבל יוקרה ופרנסה, ובנוסף - נוצרת דחיפה לעסוק בתכנים כאלו עוד ועוד. **שם פשוט 'מרוחה החמאה', כמו שאומרים**.

מעבר לפרסים, אמנים מקבלים שכר על הופעות וכן תמלוגים על השמעת יצירתם. בדרך הטבע, תחנות רדיו המייצגות פלח מסוים מאוד של האוכלוסייה מהדהדות את חבריהן לפלח, ומעבר לקידום האישי שלהם - דואגות שדבריהם יחלחלו בחברה הישראלית. **כך נוצר חיבור בין אידיאולוגיה לסוציולוגיה**.

לדוגמה, השיר "אם יש גן עדן" שנכתב בעקבות ספר בשם זה (ועובד לסרט 'בפור') מציג את לוחמי ישראל כחלשים, מפוחדים, שרק רוצים לחזור הביתה, למקום הפרטי והבטוח שלהם. השיר "חכי לי שאחזור" של להקת 'אתניקס' מתאר את המערכה בלבנון כתלושה מההגנה על מדינת ישראל: "נמאס לי לתקן עולם בארץ יריבה". זאב נחמה, סולן הלהקה, סיפר כי "צה"ל בדיוק יצא מלבנון כשהשיר יצא, ואני חושב שזה היה אלדד קובלנץ שאמר 'רבותיי, זה שיר היציאה מלבנון', וכך הוא קידם אותנו בגלגל"צ". האם קובלנץ או זאב נחמה שותפים לאחריות על תוצאות הנסיגה מלבנון? תחליטו אתם.

ב. הוקרה

אמנים מ'הצד הנכון' של המפה הפוליטית זוכים להוקרה ולמעמד במערכות הציבוריות.

כך למשל, לאחר פטירת יהונתן גפן ז"ל, הוציא משרד החינוך קובץ שיעורים לזכרו, אף שגפן היה אדם שנוי במחלוקת. בין היתר הוא הילל את דן בן אמוץ על מעשים החורגים מגבול המוסר והטעם הטוב, בלשון המעטה (חפשו בגוגל), והצטלם לבוש חולצה שעליה כתוב: **"כל מה שמחבל מתאבד צריך הוא חיבוק"**.

**פרסים
מספקים
יוקרה
ופרנסה
לאמן
הזוכה
בהם. כאשר
יצירות
רבות
הזוכות
בפרסים
מבטאות
אנטי
לאומיות,
אנטי יהדות
ואנטי
ציונות,
השדר
העובר
לעוסקים
במלאכה
ברור:
מעוניין
בקידום?
אתה יודע
מה עליך
ליצור**

”
**מה קורה למי שלא שוחה
עם הזרם? לא רק שאין
הוא זוכה לכבוד, יוקרה
ופרנסה המתלווים
לפרסים, יש עליו גם
סנקציות – כיאה למחנה
המעודד בחירוף נפש את
חופש הביטוי והיצירה
(בציניות, כן?)**

האם זו הדמות שילדי ישראל צריכים לגדול לאורה? תחליטו אתם. שיריו של רוני סומק, איש 'הקרן לישראל חדשה' וממייסדי מפלגת 'יש עתיד', נלמדים כחלק מתוכנית הלימודים בתיכון. כך גם יצירותיה של לאה איני, החושבת שהשואה היא תירוץ של מדינת ישראל 'להתעמר בפלסטינים' וליזום מלחמות.

ג. חרם

מה קורה למי שלא שוחה עם הזרם? לא רק שאין הוא זוכה לכבוד, יוקרה ופרנסה המתלווים לפרסים, יש עליו גם סנקציות – כיאה למחנה המעודד בחירוף נפש את חופש הביטוי והיצירה (בציניות, כן?), והגדולה שבהן: חרם. וכך נעמי שמר, שהיא מגדולי היוצרים בעת החדשה – האם נתקלתם בשיר שלה בחומר הלימודים המחייב במדינת ישראל? האם היא זכתה לכבוד ולהערכה שלהם היא ראויה?

יותר מזה. נעמי שמר, שאהבה את בני עמה ולא את בני האויב, עברה חרם בעצמה. חרם אישי וחרם מקצועי. יצירותיה של שמר היו לצנינים בעיני חבריה לעט. **"ארץ ישראל, כשהיא ריקה מיהודים – היא בשבילי שוממת וריקה"**, אמרה בתגובה לעמוס עוז, שהקשה כיצד היא כותבת על ירושלים העתיקה המלאה ערבים **"כיכר השוק ריקה"**.

"כריש", שירה של שמר שדימה 'הסכם שלום' בין הסרדין שמוכן לתת הכל לבין הכריש שבולע אותו, לא זכה להשמעות ברדיו.

מגוחך שממשיכי דרכו של המחנה המחרים כותבים בעצומה: **"זה הזמן להשמיע את קולנו"**. זהו ביטוי מדויק למונח 'התקרנפות': **אָבְדֵן תְּחוּשֶׁת הַמוֹסָר וְהַבְּקָרָת הַעֲצָמִית**.

ד. ובחזרה לימינו

אילן שילוח, מהאנשים החזקים בעולם הפרסום בישראל ומראשי המחאה הקפלניסטית, צייץ כך על הזמר עידן עמדי, לאחר שהאחרון תקף את עמדת האמנים המחלישה את האומה בעת מלחמה: **"בהצלחה לעידן עמדי, שמסתבר שהוא כהניסט שונא יהודים וערבים"**. לא פחות. האם יש כאן גם איום מרומז על עמדי, המתפרנס גם מפרסום? ימים יגידו. רק אל תהיו מופתעים.

ה. תקווה והתפכחות

עם ישראל מגלה כיום עמידות מרשימה ובגרות, למרות הניסיונות הנלוזים להנדס את תודעתו.

הוא דוחה על הסף את דבריהם של אמנים שהיו פעילים לפני אי אלו עשורים, וכבר מזמן איבדו את יוקרתם יחד עם תפיסת המציאות שלהם.

אתה יכול להיות בעל קול יפה, צייר מחונן או נגן מעולה, אך טיפש גמור בסוגיות מוסריות ואחרות. אין קשר בין הדברים.

הזמר אלון אולארצ'יק היה אמור להופיע באירוע של קק"ל - הקרן הקיימת לישראל, הקופה הכחולה שבה יהודי העולם אספו פרוטה לפרוטה כדי לגאול את אדמות ארץ ישראל לפני עשרות שנים.

הציבור התקומם על הרעיון, שביד אחת אולארצ'יק יחתום על עצמות נגד מדינת ישראל וביד השנייה יגרוף רווחים מהקופה הכחולה.

הלחץ העממי עבד, ואולארצ'יק ואמנים נוספים התנצלו (חלקית). אז או שהם לא קראו את מה שחתמו עליו, או שהם חזרו בתשובה מהירה ומרשימה...

מעניין אם החתימות על מנשרים פוליטיים אנטי-לאומיים הם מעשה אוטומטי של קבוצת השתייכות. תחליטו אתם.

”
אתה יכול להיות בעל קול יפה, צייר מחונן או נגן מעולה, אך טיפש גמור בסוגיות מוסריות ואחרות. אין קשר בין הדברים

ו. לסיכום

כדאי שנשים לב אילו יצירות אמנות אנחנו צורכים ולאילו אמנים אנו נותנים במה. מהו התוכן המובע ביצירה? איזה עולם תרבותי הוא מבטא ומנחיל?

זכרו, לא כל כך פשוט להפריד את היצירה מהיוצר. היוצר מבטא את עולמו הפנימי. הוא לא דף חלק. הוא לא 'בלי אגינדה' ואינו אובייקטיבי.

הקשר של האמנות והאמנים עם העם והארץ מתחיל להיפרם. ראוי שהאמנים יבואו מתוך קשר עם העם ולמען העם, ומי שבז לו, בוודאי בשעת מלחמה, שלא יצפה שהעם יכבד ואף יממן אותו.

היצירה, הספרות, השירה והאמנות בכוחן להיות כלים חשובים בעיצוב תודעה בריאה המבטאת לאומיות, ציונות ויהדות.

תקומתנו תבוא לידי ביטוי בע"ה בכל תחומי האמנות ועל ידיה.

מחרדת חורבן לתודעת כאבי גדילה ובנין

עזרא הימן

א. יש מי שרואה את ההתנגשות בקרבנו - בין שמרנים ופרוגרסיבים, ימין ושמאל, ועוד - כסדקים של חורבן. הם מצהירים על כך שהם מפחדים מ'חורבן הבית השלישי'. הם בטוחים שהדרך היחידה להינצל ממנו היא להושיב את כולם סביב שולחן עגול ולהגיע לעמק השווה; או-אז נינצל מחורבן נוסף. חלקם באמת מאמינים שפשרה הדדית תפתור את הכל. חלקם משתמשים בשיח הזה בציניות כדי לפרוט על רגשותיו של הימין הדתי ולגרום לו לוותר. במעגלים האלה יש תמיד נציגות מסוימת מאוד, אזורי חיוג תרבותיים ספציפיים מאוד. אבל נניח לזה כרגע, וניגע בשאלה הרבה יותר יסודית.

האם ההצהרה הזו על חשש מחורבן בית שלישי היא נכונה, ערכית וריאלית? האם זו קריאת מציאות נכונה? האם מדובר בעמדה ערכית מעצימה שניתן לצמוח ממנה? מאיפה ההצהרה הזו נובעת? שמא היא דווקא טעות מאוד יסודית ועמוקה?

ב. להבנתי, המיקוד שלנו צריך להיות אחר לגמרי. הקריאות הציבוריות לגבי חשש מחורבן נוסף, הגוברות כל שנה סביב תשעה באב, מחמיצות באופן העמוק ביותר את המציאות שלנו.

הכל מתחיל מקביעה יסודית הרבה יותר: המושג הזה של 'שמירה על בית שלישי' מעיד על אופקים צרים מאוד. הבית השלישי טרם עומד. בקושי סיימנו להניח את הפיגומים והיסודות לתחילת הבניה של בית שלישי. אנו בעיקר עומדים ומצפים לצמיחה, ללידה, לבנין שלם. אנו רק בראשית מעלה הדרך.

וזה משנה את התמונה כולה. כל תפיסת המציאות משתנה כשמבינים שאנחנו לא מנסים להציל את בית שלישי מחורבן, אלא דווקא הפוך - להתחיל לבנות אותו מתוך ציפייה אדירה.

ג. כשאנחנו מתבוננים על החיים שלנו לטווח הרחוק, לחזון גדול הרבה יותר מ'מקלט בטוח ליהודים', זה משנה את כל המבט על החיכוכים הפנימיים בתוכנו. אלה לא סדקים של חורבן, אלא כאבים של גדילה ולידה. אנחנו בתהליך מאוד משמעותי של צמיחה. משהו גדול הרבה יותר הולך ונולד. ודווקא בגלל זה יש קבוצות המנסות בכל כוחן לשמר את המוכר והקיים, ולקבע את החזון של תנועת מפא"י ההיסטורית כחזון הסופי של מדינת ישראל. לחזון הזה הן קוראות 'בית שלישי'. מבחינתן הוא כבר נבנה. רק צריך לשמר אותו. חלילה לא להזיז את הגבינה מהנוף בפנטהאוז בקומה העשרים.

זו קריאה כושלת הנובעת מגאווה וראייה צרה מאוד של הישגי הדור הראשון. אנשים נאחזים מתוך מרמור ויאוש בקרנות המזבח כי מה שקיים כבר מוצה, ואין להם בתודעתם כלי המאפשר לראות את הקומה הבאה.

כל תפיסת המציאות משתנה כשמבינים שאנחנו לא מנסים להציל את בית שלישי מחורבן, אלא דווקא הפוך - להתחיל לבנות אותו מתוך ציפייה אדירה

”
**בעידן הפוסט
ליברלי, החזון הזה
שכח את קיומו של
עם, והפך למשועבד
כולו לזכויות של כל
פרט ברחבי גלובוס
באשר הוא**

מי שנמצא בתודעה של ציפייה לבנין שלם לא מדבר על הקיים במונחים של 'בית שלישי'. זו יוהרה שקרית. מה שקיים איננו בית שלישי. אלה הם הפיגומים והיסודות. הבנין הולך ונבנה לאיטו.

עם ישראל חלם וחולם הרבה מעבר. הבית רק בראשית בניינו. זו לא מרפסת בפנטהאוז כי אם בקושי הכלונסאות של יסודות הבנין. והפער הזה בחזון מוליד חיכוכים והתנגשויות. זה חלק מתהליך הגדילה. זה לא אירוע של שולחן עגול, של תפיסות שונות הזקוקות לפשרה כדי למנוע חורבן. זה אירוע של גדילה, צמיחה ולידה, עם כל הקשיים, הכאבים והמאבקים הכרוכים בכך.

ד. יתרה מזו: **החרדה החיצונית מ'חורבן בית שלישי' היא ביסודה ביטוי לחרדה פנימית.** החזון החומרי של המפעל הציוני כולו מגיע למבוי סתום. בעידן הפוסט ליברלי, החזון הזה שכח את קיומו של עם, והפך למשועבד כולו לזכויות של כל פרט ברחבי גלובוס באשר הוא.

והפרט לא מצליח להתרווח בכורסה מול הנוף בפנטהאוז. האויב החיצוני לא נותן. הוא מכריח אותנו להילחם. דווקא הוא משקף לנו שאנחנו רק באמצע התקומה שלנו כעם. העיקר נמצא בכלל עוד לפנינו. את מה שדור מפא"י כינה 'מגש של כסף', אנחנו רואים כפיגומים של בנין גדול הרבה יותר. אלו ציפיות שונות לחלוטין: צפיה למרחוק, לבנין שלם. **וכשאתה עומד על היסודות וחולם על הבנין, אין חרדה, רק ציפיה,** גם כשרואים לפנינו מאבקים חיצוניים וחיכוכים פנימיים.

ה. **ודאי שאסור לקחת כמובן מאליו את הקיים.** אנו שמחים בו מאוד ושמחים להילחם עליו אבל לא מתחפרים בו בקנאות. **המאבק על הקיום, על הקיים, הוא רק הבסיס לקומה הבאה.** כשמבינים שאנחנו רק בתהליך של צמיחה, והמציאות שלנו מאוד ראשונית, ומשום שמחתנו טרם נבנה - אז אנחנו מבינים את הקשיים וגם את התככים הפנימיים כההליכי גדילה. אנחנו לא חוששים מהם. לא נבהלים מהם. לא ממורמרים ולא מיואשים, לא מהחוץ ולא מהפנים.

אנו לא זקוקים לפיוס מדומה בשולחנות עגולים, פיוס שטוב רק לקמפיינים וסרטוני תדמית. לא זה יציל את הקיים. לא זה ימנע את החורבן המדומה. אנחנו מצפים, פועלים וגם נאבקים להצמיח קרן ישועה.

ו. עם ישראל הולך קדימה. הדור הבא יעלה על הדור הזה. אנו רואים זאת כבר ברוח הלחימה. ועוד נראה את זה הלאה, בקומות נוספות של תחיה ותקומה, גשמית וגם רוחנית. המבט שלנו מכוון קדימה בציפייה. המבט נשוא לפנים ולא לאחור.

והכל מתחיל מהשאלה, האם אתה בעמדה של חרדה מהגורל הישן או בציפייה לבנין שלם. זה משהו אחר לגמרי. האם אתה חרד לגורל בית שלישי שאתה מדמיין שכבר נבנה, כי אתה מתרפק על הכלונסאות בתחתית הבנין - או שאתה שרוי בציפייה גדולה לבית שלישי שרק מתחיל להיבנות.

תשנה את המבט, והמיקוד ישתנה. מצב הרוח ישתנה. הפחדים יתחלפו בתחושת גבורה, החששות ברוח צמיחה, וחרדת המוות בציפייה ללידה.

”
הדור הבא
יעלה על
הדור הזה.
אנו רואים
זאת כבר
ברוח
הלחימה.
ועוד נראה
את זה
הלאה,
בקומות
נוספות של
תחיה
ותקומה